

Gospodarske novice.

Nemška namerava uvožnino na žito zopet povikšati.

Glavni odbor kmetijskega društva bavarskega sklenil je: Za povzdigo domačega pridelovanja žita, za kmetijstvo in za vse prebivalstvo treba je povikšati (podvojiti) uvožnino na žito in vsled tega tudi uvožnino na izdelke mlinske. Znano je, da se pa drugod pripravlja tudi povikšanje uvožnine na les, katerega se mnogo uvažuje iz naše države na Nemško.

Število živine na Hrvaškem.

Po najnovem številjenji živine na Hrvaškem je tam govedi 709.494, od katerih pa na Pokrajino spada 307.954. Od leta 1869. narastlo je število za 30.247. Poprek spada na sto ljudi 37 govedi, na štirjaški kilometer pa 16.6. Število ovčje drobnice znaša 587.679, kozje drobnice pa 96.862, prešičev 467.201. Leta 1869. znašalo je število prešičev 750.490, tedaj za 283.289 več od sedaj.

Prodaja državnih konj.

Tretje leto je, odkar se po naročilu vodje dotičnega oddelka v ministerstvu poljedelstva najboljši konji iz državne grajščine za konjerejo v Radovcu po javni dražbi na Dunaji prodajajo, toda samo domačim državljanom. Prodaja je bila 2. dne t. m. Prodali so se:

štiri žebeta za	4490 gold.
dva petletna žebca za . . .	1680 "
dva " " " " " " " " . . .	1410 "
dve štiriletne kobili za . . .	1950 "
en šestletni žebec za	850 "
ena štiriletna kobila za . . .	815 "
in druga štiriletna kobila za	1500 "

Vsi zdaj prodani konji prodali so se skupaj za 12.405 gold.

Starorimska malta.

Iznajdbe novega časa so gotovo občudovanja vredne, toda tudi stari narodi bili so v mnogih strokah človeških znanosti in umetnij na tako visoki stopinji, da se imamo noveji še mnogo mnogo pri njih učiti. Za nas ima posebno važnost po zemljepisni legi nam sosedni in deloma svoj čas prav v naših deželah živeči rimski narod. Dan na dan zasledijo se še pri nas ostanki rimskih mest, vasi, taborov, grobov, rimskega denarja, kinča in cest. Mnogi teh ostankov so nam neme, pa zanesljive priče zgodovine preteklih časov, veliko takih ostankov občudujejo in posnemajo sedanji umetniki; med izdelki občuduje se posebno trdnost staro-rimskega zidovja, katerega veže skrivnostno trdna malta. Kemiki in zidarji so uže preiskavali te čudovito trdne ostanke, pa rimske malte do zdaj še niso iznašli.

Najnoveji čas še le je, kakor časniki poročajo, profesor Artus iznašel neko malto, katera se v kratkem tako strdi, da je prav kamnu podobna, in da se z enakim uspehom rabi za zidanje na suhem in na mokrem. Navadna malta napravlja se iz enega dela dobro ugašenega apna in treh delov drobnega zidarskega peska; ako se tej malti prav pred rabo dodá $\frac{3}{4}$ dela živega apna v drobno štupo razpadlega in se ta hitro in dobro pomeša med navadno malto ter koj porabi v zidanje, prične se koj kemična zveza silikata, in v treh dneh je malta tako trda, da se železna ojstrina ne dá

zabiti va-njo, v dveh mesecih pa vse tako zidanje popolnem okamni.

Ta iznajdba je gotovo lepa in poskušnja tudi prav lahka.

Opomin vinorejcem.

Ministerstvo poljedelstva naznanja vinorejcem, da je leta 1882. dana prepoved o zadevi kupovanja in prodajanja vinskih trt s koreninami še zljaj veljavna po vseh deželah našega cesarstva (takraj Litave) in da, kdor bi se zoper to postavo, namerjeno proti trtni uši, pregrešil, ga zadene kazen do 100 gold. ali pa zapor.

Spomini

na veliko slavjansko romanje v Rim leta 1881.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Jutro 4. julija (šesti dan naše nazočnosti v Rimu) zazori. Bil je zopet čisto-jasen, res zlat dan, kakoršnega rodi le južno-italijansko podnebje. V malem perivojčku gostilničnega osredja zbralo se nas je bilo tudi to jutro mnogo romarjev k prijaznemu razgovoru. Prišel je bil v našo sredo tudi hercegovinski škof mlg. Vuičič, ki je z nami vred stanoval v „Hotel della Ville“. Ta gospod je v najboljši dóbi svojih let, zale postave, obnaše posebno priljudne, ter je občeval s čč. gg. frančiškani in s Hercegovinci kot dober oče s svojimi otroci.

Ker je moj prijatelj, čast. g. Peterlin, želel to jutro maševati v cerkvi sv. Štefana, zvaní „S. Štefano Rondondo“, kjer počiva v menzi nekega ondotnega altarja truplo njegovega godovnika sv. Primoža (ob enem tudi truplo sv. Felicijana), in me je nagovarjal, naj greva s posestnikom Šmidom z njim, vstregla sva njegovemu vabilu. Med potjo vstopili smo v ilirski vstav (pri sv. Jeronimu), kjer je imel g. Peterlin mal opravek pri g. kanoniku dr. Črnčiču. Od tam smo šli urno naprej, prišli do Koloseja, podali se za male trenutke v njegovo osredje, potem pak se napotili po cesti vštric te staroslavne zgradbe proti južni strani, kjer se polagoma prične pospenjati pot na homec „Monte Celio“. Vrh njega stoji cerkev sv. Štefana. Ako se sploh kak kraj v Rimu sme imenovati zapuščen in dolgočasen, temu gre z vso pravico ta naslov. Prišli smo med visoke, črno-rujave zidove, zavili v neko zatišje k levi roki, ter kmalu dospeli pred staro dolgočasno poslopje, ki je prislono zgor imenovani cerkvi. Zdela se mi je vsa okolica taka, kakor sem nekđaj bral popisane stare začarane gradove. Vrata poslopja bila so skrbno zaprta in zaklenjena, in ko pozvoni g. Peterlin, prikaže se čez precěj dolgo časa pri nekem oknu v nadstropji človek vprašajoč, česa želimo. Na odgovor g. Peterlinov, da bi rad tu maševal, zapre se zopet okno, in vnovič smo precěj dolgo čakali, predno so se nam odprla težka vrata. Ako je bilo zunaj dolgočasno, v znotranjih hodiščih je bilo še dokaj bolj; povsod smrtna tihota in moj duh se ni mogel ubraniti nekaki grozi. Poprej sem nameraval, da bom g. prijatelja spremil le do cerkve, potem pa se podal precej proti sv. Klemenu, da bi ondi ne zamudil pričetka tridnevni slovesnost. Al — moje znotranje čutje (akoravno nisem nikomur o tem kaj rekel) mi tega ni dopustilo, in med tem, ko sta se cerkovnik in gosp. Peterlin podala v zakristijo, šla sva s Šmidom v cerkev, ki je popolnem okrogla.